

következmény

|moderato| TERÁPIA / ANALÍZIS

A villa csak csontok közt kapirgál. Szikkadt, görcsös inakat és ráncos bőrt próbál lefeszégetni a meszes vázról. A tányér régi, vastag, masszív darab, fehér és karcolt. Hideget áraszt magából.

Az íny halkán elkezd vérezni. Pirosra festi elől a fogakat. Kibuggyan az ajkak közti keskeny résen, lecsurog a mindig borostás állon, a tányérra potyog és pettyeket rajzol rá. A meleg vér és a hideg tányér közti hőmérsékletpotenciál a középérték elérésére törekszik. A vér hűl, a tányér melegszik. A folyamatot kezdetben különös hangjelenség is kíséri. Sercegés, sziszegés.

A bilincsek a csuklón, valami perverz csoda folytán, tövises indává változnak. Átbökik a vékony bőrt ahogy nőnek és nyomakodnak, a húst feltépve, az ereket átdöfve, egyre mélyebbre, egész a csontig. A szétroncsolt csuklóból dől a sárgászöld, kénzagú vér.

AZT HISZEM, EZ MÁR A VÉG.

Vagy legalábbis a vég közvetlen közelsége.

|vivace| G. tizenhét napja akasztotta föl magát. (Azt hiszem, már én is rég megtettem volna, ha az öngyilkosság nem lenne olyan kézenfekvő, közönséges, és unalmas.) Azóta nem akar történni semmi. Csak a penész tenyészik a falakon, és a lábujjak között. A fekélyektől rohadó bőr szaga a híresztelésekkel ellentétben nem elviselhetetlen. Inkább kellemes. Édes, és emberi, mint az ürülék és az ondó, vagy a meleg porcukor.

Aki nem akar tenni, annak a tehetetlenség nem bosszantó. Sokkal inkább megnyugtató. Valami-féle sikerélmény, ami kielégít, bár paradox módon a tett képzetét implikálja. Nem lehet nem tenni. És nem lehet nem szenvedni.

Egy muslinca csak tízezer sejtből áll. Nem túl tápláló állat.

Egy légy nem tudni hány sejtből áll, de minden bizonnyal többől, mint egy muslinca. Következés-képp táplálóbba is. Viszont a légy rengeteg baktériumot hordoz. Ami kit érdekel?! Viszont az íze is rossz. Inkább megeszem a férget, mint hogy a férgek egyenek meg engem.

A föld sáros, de hideg. És kemény. Sokkal keményebb mint akár a kő. Meztelen talpak döngölték ilyenre, rég. Sima mint a jég, vagy a tányér. Vagy a márvány.

Hol sötét van, hol világos. De mindig hideg.

|andante, cantabile| Jó lenne ezerszínű, zörgő leveleket rugdalni valami erdőn, ahol a fény bujdokol és előtűnik a lassan, susogva hajladozó ágak közt, a sima, szürke törzsű bükkfák oszlopainak magasában; ahol visszhangozva recsegnak a törzsek, és zeng a bokrok közt átsuhanó szél.

Itt mély a csend. A teret végtelenné tágítja, és az érzékeket önmaguk figyelésére kényszeríti.

Vagy aranyszínű mezőn lépdelni, kökényt rágva, és mezei nyulat látva pörköltre gondolni, és a napba nézve hagyni, hogy a meleg simogassa az arcot, és hallgatni, érezni mit mond az Isten? (Ha.)

A haj váratlanul kihullik. Helyére zöldbúza nő a fejen.

|con brio, pesante| Ki mondhatja meg miért nem jó ez épp így?! Az ítélet olyan, mint a tarlók fölött papírsárkányként lebegő ragadozó madár. Arra vár, hogy lecsaphasson, ha felbukkan az egér. Nem akkor tűnik elő a semmiből, amikor az egér megjelenik a színen! Jó előre készen áll, kiforrott, erős, megcáfolhatatlan. Persze, hogy semmi esélye a nyamvadt kis egérnek mikor megakad rajta a fürkésző szempár. A dolog előre eldöntött. Nincs háború, ütközet, még egy látszatot fenntartó

csatácska sincs. Csak karmok vannak, és csőrök, és hasadó bőr, meg roppanó gerinc, kitépelt belek, és szőrösömök köpködése. (A cáfolat röhög, ha van, és késik. Végtelenül sokat késik. Azaz: soha nem érkezik el.)

Most már nagyon jó lenne, ha L. visszatérne.

Bár a villa karistolja a tányért, a megszokott hang elmarad. Süketség? Vagy a tányér lett hirtelen kemény, mint a gyémánt? Nem baj. A régi karcok megmaradtak. S bár mint jelek megfejthetetlenek, felidéznek valami rég elfeledett, de ismerős képet.

A fény és árnyék játéka, amikor finoman, aprókat mozdul a kéz, vagy gyűrődik, és kisimul, elfordul, meghajlik. Egész közlőrlől nézve. A redők, ráncok, barázdák, foltok, színek, lyukak és dudorok. Még ha ott is a kosz.

Minden Jenny-re emlékeztet. Vagyis a testére. A kulcsfontnak az a különös, lágy, tökéletes íve. Az a forma, a szín, ahogy ráfeszül a bőr. A szavak ehhez kevesek. A szavak közös élményt feltételeznek. Ami nincs. A közlés egy ponton túl lehetetlen. De a ponton innen meg értelmetlen.

Ami értelmetlen az jó! Ezt mutatja a tapasztalat. Még ha ennek néhányan nem is örülünk. De be kell állni a sorba. Na nem azért, mert az olyan jó. Egyszerűen csak kell, és kész. A muszáj nem érvel. Az indok a felsőbbrendű csak. Egészen egyszerűen a soron kívül nincs semmi.

[adagio] Az ember különös pók. Betűket, szavakat, mondatokat szó egymásba. Abból készíti hálót. Zavaros, szövevényes, kaotikus hálót. Akárhogy próbálkozik, sehogya sem képes elérni a szépséget, a rendezettséget. Ez a háló nem olyan, mint az igazi póké. Nem lehet vele semmit fogni. Felesleges arra várni, hogy beleakad valami. Az idő meg rövid. (Pont olyan hosszú, amilyennek lennie kell. Nincs igazságtalanság. [Az igazság, mint kategória, fel sem merül. Más szinten történnek ezek a dolgok.] Így nincs mentség se.) Ha lejár, megjelennek a pici, fekete hangyák, és hálóval együtt felfalják a béna pókot. Fölfalják az igazit is, aki szép, szabályos hálójával bogarak milliárdjait fogta el. Hát akkor? Számít?

L. tizenhét napja ment el. Egyszerűen kísértalt az ajtón. Felszívódott, mint egy kúp. Nem szólt egy szót se. Azután ment el, hogy G. fölakasztotta magát. Azonban hamarosan vissza kell jönnie.

A hát örülten viszketni kezd. Hiába vakarja a villa, csak nem múlik el. Le kéne nyúzni a bőrt, akkor tán megszűnne az érzés. Ha másra figyelsz, lassan elmúlik. Mintha az olyan könnyű lenne. Nincs akaratom az akaratom fölött.

Az élet hülye játék. Kegyetlen, vérre menő. A szabályok egyszerűek: mindenki ellenem. Cél: engem minél előbb a föld alá tenni. Az én célom: minél később a föld alá kerülni. Eszközök: nekik minden, nekem semmi.

Az organizáció négy hatalmas hűtőszekrény. Minden oldalról egy. Teljesen körbeállnak. Kitörni lehetetlen. Minden hűtőszekrénynek végtelenül sok pici fekete lába van. Ezek a lábak az emberek. Vagyis minden lábnek két lába van. Az annyi mint végtelenszer kettő. Csak ennyi láb akar eltiporni.

Kinn hatalmas dörgések és villámlások után elered az eső. Az aranybarna kutya szűkül. Bekéredzkedne. Nem tiltom meg neki, hogy bejöjjön, de nem is hívom. Nem döntök senki helyett. Mások döntenek helyettem is. Ami nem igaz. De még csak nem is vigasztal. Hát akkor?

L. bármelyik pillanatban megérkezhet. Esőben minek maradna kinn?

Jenny-re gondolok. Arra, amikor utoljára láttam. Láttuk.

[moderato] Egy ezüst anh függött kecses nyakában, egy vékony, de erős, szép mívű láncon. Onnan, ahonnan láttuk, a nap răső sugarait csillogva verte vissza. Mintha maga is fényt sugárzott volna ki. Az öblös, kissé kopottas, öreg fotel, amiben ült, az ablak mellett állt. Bordó színű volt, apró kék és fehér virágmintákkal. Az ablakot nehéz, fehér, földig érő vászonfüggöny takarta. Úgy volt elhúzva, hogy jobb oldalt, egy keskeny sávban nem takarta az ablakot, itt akadálytalanul tudott beáramlani a fény, és az ezüstláncon megtörve megcsillogtatni azt. Az erős, éles napfényből arra lehetett következtetni, hogy nyár van, és késő délelőtt, vagy kora délután. De a szoba, ahol az öreg, öblös, kissé kopottas fotel állt az ablak mellett, amelynek függönye úgy volt elhúzva, hogy jobb oldalt egy keskeny résen át a fény akadálytalanul tudott beáramlani, és megcsillogtatni a fotelben ülő kecses

nyakában lógó ezüst láncot és a rajta függő ezüst anhot, hűvös volt. A nyak, melyben az ezüst láncon az anh függött, a fényben, amely egy keskeny sávon akadálytalanul tudott a szobába áramlani az ablak jobb szélénél, ahol a függöny nem takarta, aranylóan fehérnek, lágynak, szinte plasztikusnak tűnt, és a két gyönyörű ívű kulcsfont közötti kis gödör mélye árnyékban maradt. Az anh ez alatt a kis gödröcske alatt pihent az aranylóan fehér, lágú bőrön. A függönyön nem volt minta, egyszerű fehér vászon, amely erősen szűrve engedte át a forró fénynyalábokat. De az ablak jobb széle mellett egy keskeny függőleges sávban a napsugarak akadálytalanul tűzhettek be a szobába, és megcsillogtatták a kecses, fehér nyakban az ezüst anhot, amely a két finom ívű kulcsfont közötti, árnyékban maradt mélyű gödröcske alatt feküdt a lágú bőrön. A kecses, aranylóan fehér, lágú nyak Jenny testéből nőtt ki, és a sötétbarna, vállig érő hajjal keretezett fiatal, szép arcú fejét tartotta, amely neki támaszkodott a kopott, öreg, öblös, bordó színű fotel támlájának.

Vagy valami ilyesmi. Az emlékek homályosak. A múlt és a jövő kifürkészhetetlen, ködös. A jelen meg csak egy végtelenül rövid pillanat. Nehéz jósolni, vagy tisztán látni. Az anh most az én nyakamban függ. Jenny küldte, már nem is emlékszem, mikor.

Attól félek, sőt rettegek, azóta már Jenny is műfajt váltott.

L. belépett a házba. Nyomában a kutya. L. nem engedi be. A kutya leül a küszöbre és szűköl. L. nem szól egy szót sem. Kezdem azt hinni, hogy néma. Ruháiból, hajából folyik a víz. Levetkőzik. Kicsavarja a ruháiból a vizet, és a földre teríti őket, vagy a székre. Megrázza a fejét, az esőcseppek elemi erővel repülnek szét, nekiütőköznek a falnak, és az arcomnak. Egy csepp az ajkaimon landol. Úgy képezem, vörös, mint a vér. Lenyalom, hisz L. haján utazott idáig. Ez nem lehet véletlen. Bár, miért ne lehetne az? Hideg, és édes.

L. meztelenül mászkál. Azt várhatja, hogy megszáradjon. Rám se néz. Mikor megkérdem, azt mondja nem hozott levelet Jenny-től. Ha nem, hát nem. Odajön a falhoz, elég közel hozzám. Pisil. Ha oldalra fordítom a fejem, látom ahogy a vizelet elhagyja a testét. Vigyáz, hogy a falról visszaverődő cseppek ne érjenek el.

[pesante] (FELISMERÉS.)

A hibák lappangó következményei a legrosszabbak. Amikor nem is gondolni, hogy volt hiba. Nem számítani arra, hogy lesz következmény. Persze tudni, hogy a hibáknak mindig van következményük, de nem tudni, hogy volt hiba. Épp ezért meglepődni. Megdöbben. Elkomorulni, elkedvetlenedni. [Sötétben látni.] És csak akkor felismerni a hibát, amikor a következménye bekövetkezik.

Ennél csak egy rosszabb van. A csatolt következmény. A következmény következménye, ami egyszer csak fölbukkan, keresztülhúzza a terveket. Bűnhődni egy hibáért, és azt hinni, hogy azzal vége. Nem. Azzal soha sincs vége. Mert a legrosszabbkor felbukkanhat a csatolt következmény. És általában fel is bukkan. A legjobb nem hibázni. Embertelen feladat.

A hibák csak azért nincsenek homlokunkra róva, hogy idejekorán bele ne haljunk a szégyenbe.
SZAR AZ ÉLET, NEM DERŰ.

Nem merem mondani, félek hogy L. megbántódik, de le kéne már vágni G. -t a kötélről. A légmozgás himbáltatja, és olyankor nyikorog. Rémes.

Közben a sárgászöld vér, elvesztve kényszerét, belepte az egész padlót. A föld nem tudja magába szívni. Ha megalvad, rugalmas, puha réteget képez majd.

Hiába kérdezem L. -t, hogy hol járt az alatt a tizenhét nap alatt, míg elvult, nem válaszol. És nem is hozott semmit. Épp a bérletét szárogatja. Amikor először találkoztam vele, azt mondta, hogy ha az anyja hívja, nincs itt. Szerintem nincs is anyja.

L. se csinált mást egész életében, mint mi mindannyian. Az egyik tenyerébe élvezett, a másikba szart. És várta, melyik telik meg hamarabb.

Megesküdtem magamnak, hogy ha eltöri a tányért, akkor megölöm. Tudom, hogy erre nem lennék képes. De talán arra igen, hogy itt hagyjam.

[staccato] ÁLOM / GÉPANGYAL

Valami hatalmas mezőn futok. Derékig érő, sűrű, egyforma, és szinte világító, tengerként hullámozó fűszálak között. Az éjszaka világos. Az ég szürke, a hold rózsaszín. Néhány fekete felhőfoszlány hihetetlen sebességgel száguld, pedig a szél alig fúj. Mezítláb vagyok, a hajam a vállamig ér. Egy hosszú ing van rajtam, és valami térdig érő, nagy, bő nadrág. Már régóta futhatok, mert nagyon lihegek, szűr az oldalam, és csapzott vagyok. A mező két oldalán erdős sáv húzódik, hatalmas fák állnak ott, hideg feketeséget árasztva. Örülök, hogy nem ott kell futnom. Bár a mezőn is van néhány fa, de azok nem félelmetesek, hanem inkább szájalmasak. A terep enyhén emelkedik, és hullámozóan dimbes-dombos. Erősnek érzem magam, bátornak, és gyorsnak. De a lelkem mélyén nagyon félek. A távolban egy domb van, s rajta egy rom. Mögüle fényesség dereng. Oda akarok eljutni. Folyton hátrafelé tekintetek, de egyelőre semmit se látok.

Mikor meghallom az egyre hangosabb tompa, baljóslatú dobogást, iszonyúan megrémülök. Szinte elfeketedik előttem minden. Majdnem összeesek. Fokozom az iramot, próbálok gyorsabban futni. A dobogás erősödik. Szinte remeg a föld a talpam alatt. Már más zajok is hallatszanak. Morgás, csörömpölés, fújtatás. És borzalmas szag csapja meg az orrom. Majdnem elokádom magam. A bomló tetemek édeskés szagát érzem, amely izzadt testek, és vér szagával vegyül. A hangzavar már szinte óriási. A szél is felkorbácsolódik. Az erdőben a fák susogva jajgatni, és recsegeve nyögni kezdenek.

Hátrapillantok és megfagy bennem a vér. A rettenet elborít, egy csapásra megőszülök és megvénülök. Egy borzalmas csorda üldöz. Lovasok ezrei, sőt százezrei. Őrjöngő vágásban közelednek, a lovak szinte nem is érintik a földet, mintha a levegőben úsznának. S milyen förtelmesek ezek a lovak. Csupa csont és bőr mindegyik, szemüregük üresen tátong, pofájukból dől a vér, testüket sebek borítják, patáik nincsenek is, a bőrüket néhol átszúrta a fehér csont, véres, gennyes tajték szakad le róluk. Kísértetlovak. De lovasaik még ennél is rettenetesebbek. Hatalmasak, és iszonyúak. Bőrükből acéltüskék álnak ki, fejük csak egy hatalmas száj, benne milliányi borotvaéles acélpenge, karjuk nem kézben végződik, hanem hosszú hegyes szuronyban, és hajlott kardban. Testük alsó része szinte egybe van növe lovaikkal, s tompa, agresszív, morgó hangot adnak ki magukból. Vörös fény dereng körülöttük. Leírhatatlanul borzalmasan néznek ki. Annyira megrémülök, hogy záróizmaim elengednek. Aztán csak rohanok, ahogy bírok, minél közelebb a fényhez. Minden pillanatban azt érzem, hogy már a sarkamban vannak, itt, mindjárt mögöttem, közvetlen közel. Hogy már csak le kell sújtaniuk rám. Hogy a dárdaik vége milliméterekre van a hátamtól. Annyira félek, hogy lelkem védekezésül kilép testemből, azt képelem, hogy én nem vagyok itt, valahol máshol vagyok, ahol jó, nem hagyom, hogy bármilyen fájdalom vagy érzet behatoljon ebbe a képbe. Csak erre gondolok. S azt ismétlgetem, hogy nem vagyok itt. A domb egyre közelebb kerül. Zöldes fényt látok magam előtt, majd váratlanul alakok tűnnek fel, ahogy sebesen ereszkednek le a dombon. Teljesen egyformák, hófehérek, és törékenynek tűnnek. Vékonyak, simák, nyugodtak. Semmilyen érzelmet nem sugallnak. Arcuk nincs. Egyik kezükben kerek pajzs, másikon rövid, tompának tűnő kard. Áthatatlannak tűnő falat alkotnak tömör soraikból. Mögöttük a domb tetején megjelenik egy különös alak. Nagyobb, mint a többiek, szeme helyén két zöld fény. Mellkasán fényes páncél domborul. Alsótestét fehér ruha takarja, mint valami szoknya. S mintha a hátán két angyalszárny lenne.

Tudom, hogy el kell őt érnem. Azt is tudom, hogy üldözőim nagyon közel vannak hozzám, bármelyik pillanatban elkaphatnak. Egyetlen esélyem, hogy ha eljutok a dombhoz. Már csak ötven lépés. Már csak harminc. Tíz lépés. Öt. Három. Kettő. Már csak egyetlen lépés, de a fehér ruhások serege mozdulatlanul áll, szigorúan tartva a tömör sorokat. Aztán váratlanul szétnyílnak, én közéjük futok, s rögtön össze is záródnak mögöttem. Hallom, hogy üldözőim és védelmezőim összecsapnak, érzem a hatalmas erők egymásnak feszülését. Én futok tovább, egészen a romok közt álló alakig. A lábaim elé vetem magam. Hallom a csata hangját, a fegyverek pengését, csikorgását, dübörgést, recsegetést. Felnézek az alakra. Tudom, hogy egy angyal áll előttem, de nagyon furcsa, nem ilyennek képzelném. Szárnyai fehérek, de zöldes fényrel világítanak a tollak. Arca semmilyen érzelmet nem fejez

ki. Szeme zölden izzik, fején nincs haj, teljesen kopasz. Karjai izmosak. Szoknyája alján furcsa piros cseppeket fedezek fel, de nem érek rá ezen gondolkozni, mert érzem, hogy valamilyen rajtam kívül álló erő hatására elkezdek emelkedni.

Csend van. A csata hangjai megszűntek. Egészen az arca magasságáig emelkedem. Mintha fűkésznének bennem azok a zöld fénypontok. Aztán egészen váratlanul leesnek a szárnyai. Megpillantom a domb mögötti részt, amit eddig eltakartak. A borzalom, amit érzek, leírhatatlan. Az iszonyattól valami megszakad bennem. A szívem is megáll. A domb mögött üldözőim hatalmas serege áll. A kísértetlovak térdig gázolnak a véres tetemekben. Hátrapillantok. Üldözőim és védelmezőim némán állnak, és figyelnek. Védelmezőim bőre elkezd repedezni, s szinte lefoszlik róluk a sima, fehér burkolat. Az előbújó alakok még az üldözőknél is rettenetesebbnek tűnő hullószerű lények. Visszanézek a zöld szempárba. Egy pár másodpercig melegen visszanéz rám, majd a fény pirosra vált. Morgó ordítás harsan mindenhol. Az alak egy hosszú, vékony kést emel fel, s tudom, hogy belém fogja vágni. Tudom, hogy vége, vége mindenk. De ettől meg is könnyebbülök. Mert a szenvedéseknek is vége szakad. A penge megcsillan, lesújtani kész. Ám ekkor az üldözők elkezdenek velőtrázóan sikoltani. Gyilkosom és én is odanézőnk. Az üldöző sereg rettenetes kínok, és őrjöngés közepedte, sikoltva olvad szét, s füstöl el, semmivé válva. Gyilkosom elenged, s én lezuhanok a földre. Az üldözőimet egy gyilkosomhoz nagyon hasonló, zöld fényt árasztó alak, pusztán előre tartott jobb keze tenyeréből kilövellő zöld sugárral pusztítja. Mikor elfogynak, gyilkosom és ő bonyolult harci táncba kezdenek, követhetetlen erőik ütköznek össze, végül gyilkosom egyszerűen szétrobban.

Megmentőm a Gépangyal. Tudom. Hatalmas, acélból készült, robosztus. Szárnyai tollból, és acéllemezekből állnak. Hideg, zöld fény árad szemeiből. Tudom, hogy ő már tényleg az igazi megmentőm. Fehér köpenybe van burkolózva. Láthatatlan erejével ő is felemel a szeme magasságába. A fejemben hallom a hangját.

Aztán elnyel minket egy vakító fehér fény.

VÁZLAT / TERÁPIA II.

[maestos] Az örület renddé fajul. [Folyamatos jelen.] Nem kell hozzá sok, és kész. Akkor aztán elválik a szar a víztől. Az ilyesmi már több, mint átalakulás. Ez metamorfózis. Mint amikor hernyóból pillangó. Csak itt fordítva. (Bár, ki tudja?)

L. más mint én. Aki csúf és szegény, nincsen annak remény. De L. gyönyörű. És nem olyan, mint a többi rózsán hízlalt disznó. Amilyen mondjuk G. volt, aki a lelkét a bölcsőben hagyta. Legalábbis azt hiszem, hogy nem olyan. Nagyon remélem, hogy nem. (Bár, talán mindegy. (Minden mindegy. (?!)) L. azzal a hátránnyal indult az életben, hogy volt gyerekszobája. Én azzal, hogy nem volt. (Jenny-nek biztos volt.) (G. meg nem érdekel.)

L. übermensch. Szabadon képes bárhová menni, bármit tenni. (Olyan mint Orr, vagy Buddha.) Félisten. De szerintem nem tudja magáról.

L azt mondja, mégis csak hozott egy levelet Jenny-től. Amikor látja, hogy felcsillan a szemem, elneveti magát. Csak tréfa. Hülye. Azt mondja, nem azért csinálta, hogy engem bosszantson, hanem hogy önmagát mulattassa. Máskor nem ilyen kegyetlen. Nem tudom, mi ütött belé.

A postás levelet hoz Jenny-től. Négy és fél éve az elsőt. A dolog mindkettőnket meglep. L. persze nem mutatja ki. Én is úgy csinállok, mintha nem lepődnék meg. Értelmetlen játék, mégis mindig eljátsszuk. Nincs magyarázat, miért.

|capricco| < LEVÉL (LEHET, HOGY A KÉSŐBBIEKBEN LEVÉL I.)

és csak várok, és várok. Már azt sem tudom minek. Ő meg képtelen megérteni, hogy miért. Mindig is ilyen volt. Képtelen volt bármit is megérteni. Mindig csak nézett, bólogatott. Ismered. De ez így nem jó. Tudom! Tudom mit szokott L. mondani. Bekaphatja az a hülye állat. Most nem róla van szó. Még csak nem is rólad. Most egyedül rólam van szó. Tudom, hogy te megértesz. Csak bolyongok ebben az istenverte házban, ahol semmihez sem lehet hozzáérni, semmit se lehet még egy milliméterrel sem odébb tenni, és ez a csend. A nehéz, földig érő függönyök, süppedős szőnyegek, régi bútorok. Már nem bírom tovább. Megőrülök. Csak az segít, mikor néha meglátogat az anyám. Egyszer volt itt a húgom is. De nem tudok beszélni róla.

Minek is írok levelet? Úgysem fog változni semmi. Pusztul a világ. Nincs mit tenni. És mégis. Az a kurva remény! Tudom. Ismerlek. Arra gondolsz, hogy micsoda egy közhely. Szarok rá. És mégis mi mást lehet mondani, mint közhelyeket, te nagyokos!? De hagyjuk. Már ezerszer végigcsináltuk.

Sírok. Ez maradt nekem. Még jó, hogy tudok sírni. Ennyivel is könnyebb. Vagy nehezebb? Én már nem is tudom. De te nem tudsz sírni. Légüres térben vagyunk. Kintről minden be tud jönni, bentről semmi sem tud kimenni. Nem mindenki olyan, mint én, hogy tudom, mi van odabenn. Vigasztaljalak? Vagy attól szánalmasnak érzed magad? Tudod, hogy neked semmi sem jó? Nem megróni akarlak emiatt. Ki is kövezhetne meg ezért. Érthető. Miért nem tehetjük azt, amit akarunk? Ez így nem élet. Nem igazi. Az lenne a jó, ha máskor, máshová születhetnénk. Vagy kipróbálhatnánk egy csomó másik életet is. És választhatnánk, melyiket akarjuk végigélni. Vagy végigélnénk mindet. Á, nem jó! Sehogy se jó. Sajna a hibák kőbe vésett szavak, míg a boldog pillanatok vízre íródnak. De a tenger idővel homokká morzsolja a sziklát, a kagyló pedig gyöngyöt csinál belőle. He-He. Magam se hiszem el. Hát persze, hogy nem. De akkor is. Valami kell. Ha nincs ló, jó a számár is. Sőt, akkor jobb is.

A dolgok változnak. Nem. Marad minden ugyanaz, és ugyanolyan. Most mondd meg, mi változott azóta, hogy eljöttetek a tótól? Vagy ha változott is valami, akkor csak rosszabb lett. Ez van. Minden véget ér egyszer. A civilizációk magukban hordozzák önnön pusztulásukat. Minden kódolva van abba a hülye kettős spirálba. Valahol persze röhejes. Nukleinsavak! Beszarok a röhögéstől. Mér nem mindjárt Isten. Hagyjál lógva.

Mond meg L.-nek, hogy köszönöm az almákat. Ő is köszöni. Meg az anyjai is. Aadtam belőle nekik is. Nem is tudom miért. >

Felolvastam L.-nek is. Nem mondott semmit. Csak megvetően nézett. Szerinte kétféle probléma létezik. Az egyik fajta az, amelyik magától is megoldódik. A másik pedig az, amely mindenképpen megoldhatatlan. De valójában csak olyanok léteznek, amelyek megoldhatatlanok. Illetve mindkét fajta tulajdonképpen ugyanaz.

L. mégis reagált valamit a levélre. Azt mondta, hogy a tengerek kiszáradnak, a sziklák pedig gyémántok. A dolgok pedig igenis változnak. Gyorsan és egyértelműen romlanak.

És semmi sem ér véget. Soha. Esetleg úgy tűnhet, hogy véget ér, de ez csak látszat.

Aztán átrendeztük a könyves szekrényt. A legfelső sorba az antológiák kerültek, az ötödikbe a klasszikusok, alá a sorozatok, az alá a kedvencek, illetve az alternatív irodalom, a második polcra a hazaiak, legalulra az életrajzok, és a tényirodalom. A másik könyves szekrényre csak sci-fi került.

[sotto voce] Ropognak a porcok, recsegnek a csontok minden mozdulatnál. A szárny elviselhetetlenül nehéz, olyan, mintha bármelyik pillanatban leszakadhatna. Az egész test pillanatokon belül összecsiklik. A test gyorsan öregszik. A száraz, kemény bőr a talpon, és a sarkon már a 15-20% lejárta után megjelenik. Aztán hullik a göndör, bökös szőr. Pedig még alig nőtt ki. De ez nem baj. De a nedvek besűrűsödnek. A fény egyre gyengébb, hunyorgatni kell. Az ujjak mindenhol hiába vakarnak. Nem ér az semmit. A körmök letörnek a nagy kapaszkodásban, a fehér ruhából szürke golyos válik hamar. Aztán, ha már kiázott a lélek, kicsapatják, és szűrőbe öntenek mindent. A lélek üveglapra kerül, a mikroszkóp alá, a maradványok szeméttbe. Aztán a lélek vitrinbe, vagy pár percnyi nézegetés után kalapács alá. Porrá zúzzák, csomagolják, és a polcokra teszik. Instant. Nincs ízesítés. Csak egy változat létezik, az originál.

Csak ez, vagy a másik lehetőség. Az önfenntartásnak formaldehid szaga van.

AZ ÚJ POFON (Minden sokkal rosszabb, mint amilyen rossznak első látásra tűnik.)

[allegro] A kutya letépte láncait, és elszaladt. (Meg van kötve?) Talán L., vagy nem tudom ki, visszaforgatta az idő kerekét. A kutya újra láncon őri. (Mi baja?) L. odamegy hozzá, és lecsendesíti. A kutya újra a régi. Minden a megszokott mederben. A kutya nem tépte le láncait, és nem szaladt el. NINCS ALTERNATÍVA.

Egy kislány érkezik. Teljesen meztelen. Nem. Mégse. Van rajta valami köpenyszerűség. Lábai nem érintik a földet. Lebeg. Ez nem illúzió. L. gusztálva nézegeti. A lány levelet hozott Jenny-től. A szokásos játék. Palástolgatjuk a meglepetést. A lány leül közénk, de nem beszél. L. valamin erősen gondolkodik.

[grave, maestoso, staccato, sotto voce] < LEVÉL II.

tegnap megpróbáltam elszökni. Úgy csináltam, mintha zongoráztam volna, de valójában nem tettem. Elég, hogy ők azt hitték. Nem bírtam tovább. Várható volt. Úgy éreztem magam, mint ha „A” lennék a Tavaly Marienbadban-ból. Nem csak úgy éreztem, hanem el is hittem, hogy az vagyok. Pedig hát nem vagyok „A” a Tavaly Marienbadban-ból. Jenny vagyok a következményből.

Szóval kimásztam az ablakon. Senki sem látott meg. Végigmentem a kavicsos úton, és a somfánál letértem az ökörcsapára. Nem is tudom, hová indultam. Szakadt az eső. Mentem, sétáltam, nézegettem az ismerős tájat. Jó lenne, ha egyszer nem esne, mikor arra járok. Vártam, hogy mikor visznek vissza. De arra nem számítottam, hogy az

Hát igen. Most itt vagyok megint. Mint mindig. Fázok, és undorodva eszem a vacsorát. A gyertyák halványabbak mint valaha. A személyzet

kisértetként tűnik elő a félhomályból, hogy egy újabb kanállal tegyen a tányéromra az aktuális moslékból, és aztán homályba veszve tűnnek el ismét, mikor hátralépnek. >

Ezt is fölolvassom L.-nek. Semmit se tudok leolvasni az arcáról. Aztán a lány újabb levelet nyújt át. Kék papírra írták. Olyan kékre, mint az árnyék L. hajszálai közt, ha süt a hold.

L. levágja a kötélről G.-t. A lány kezébe adja, aki elviszi magával az éjbe. Ez jó.

L. nem kérdez semmit. Összeszedi a tányér szilánkjait.

Neki mindig igaza van. Gondolom ezt most. Valójában nincs mindig igaza.

Különös. *[largo]* A MAGAM, VISSZAFELÉ OLVASVA IS MAGAM.

L. elment. Ami sose jó. A kutya hosszan néz utána. A halállal csak az a baj, hogy aki meghal, az hosszabb időre hal meg.

A kéz megreped. Több helyen egyszerre. A repedésekből katonák másznak ki. Elindulnak a karon fölfelé. Sietnek. A vállon megpihennek. Tán haditanács. Felmásznak a nyakon, az arcon átvágva eljutnak a szemekig. Hosszasan nézik. Szuronyt szegez! A lándzsák beleszúrnak. Az acél edzett, élesre köszörült.

A lánc egy újabb szemmel gazdagodott.

[vivace] ANALÍZIS II.

Az élet a nulláról indul. Meredeken lefelé.

A vért takarítgatni nem nagy élvezet. Ragad, és fertőz.

Kint süt a nap. L. még csak öt napja ment el.

[andante, grave] Emlékszem egy esetre. Valami gyáracsarnokban lehettünk, jobb oldalt fehérre meszelt oszlopok sora. Az árnyék fekete. A kontraszt óriási. Valahol ablakok is. Mert a padlón fehér négyzetek egymás mellett, sorban, egész végig. Porszemek kavarnak.

Azt hiszem, a helyet nem én választottam. De már nem tudom biztosan. Mindenesetre nekem is tökéletesen megfelelt, még talán meg is szerettem egy kicsit.

Mi csak ültünk, és néztük egymást. (Még nem tudtam, hogy melyikünkre milyen szerep van kiosztva, de valami azt súgta, ma nem én, hanem ő fog sírni. De ez nem töltött el semmilyen örömmel, vagy elégedettséggel. Csak kíváncsisággal, és várakozással. A félelem már réges-régen kiveszett belőlem. Egy ponton túl a rettegés sem fokozható.)

Épp a felkészülés folyamatában jártunk. Egymást és magunkat mértük fel. Tisztultunk, stratégiákat dolgoztunk ki, ezerszer átrágtuk magunkat az összes életünk minden pillanatán, megvizsgálva

azokat minden aspektusból; megbántunk mindent, amit valaha is elkövettünk bárki vagy épp egymás ellen. Játszottunk. Nem mintha lett volna bármi értelme is az egésznek. Vagy akár csak valaminek is. Nem. Nem volt. Azt nem tudom, hogy sajnós, vagy nem sajnós, de nem is az én dolgom volt ezt akkor és ott eldönteni. Nem is számított. Sőt, most sem számít. Folyton csak azt hajtogattuk, hogy „én tudom”. S rögtön feltört belőlünk a válasz is: „nem tudsz te semmit”. Annyi mindent tudtunk, és értettünk, és annyi mindent megtehattunk, hogy a lényeg fölött elsiklottunk. Azt a kérdést sosem tettük fel. Talán, mert éreztük, hogy arra nem tudunk válaszolni. És ha arra nem tudunk válaszolni, ha a lényeg nem értjük, akkor szart se tudunk. Számunkra nem léteztek perspektívák. Soha nem léteztek.

Ma sem léteznek.

L. akkor ment el, amikor G. [(aki valójában Z.)] öt napja felakasztotta magát. Azóta még nem történt semmi. Egy aranybarna kutya nyalta fel a vért, amit G. kifolyatott magából. Macerás az egész.

Persze tudom. Mindenkinek vannak problémái. Mása sincs, csak problémái. Na bummm! (És akkor mi van?)

A füstöt tegnap láttam meg. Azóta egyre büdösebb van. Nem tudom, mit égethetnek ott az erdőben, de a szél még csak nem is onnan fúj, a bűz mégis szörnyű. A füst fekete. Olyan fekete, hogy a napsugarak se képesek áthatolni rajta. Ha ez így megy tovább, örök éjszaka lesz. Ez már a vég. Vagy legalábbis a kezdete.

Vajon hol lehet L.?

Valamit kéne csinálni a növényekkel, mert hiába öntözöm őket, valamiért kókadognak. Foltok jelennek meg a leveleiken, aztán elszáradnak. Valami pestis. Mind ki fog pusztulni. Talán, ha átültetném őket. Új föld, új cserép. Vagy esetleg új hely? De hová lehetne őket tenni? Nincs sok ablak.

[grave] Szél kerekedik. Levélpalástba burkolózva közelít. Portestét várja a bőr. Kopni akar. Súrlódni és hámlani. Vér és más nedv serken. A test sima lesz, mint a jég, vagy a tányér. Vagy a márvány. Kiszárad. Aztán összetörik.

Egy ujj kapirgál, kutakodik köztük. A szilánkok közt. Odébb lök egyet, felfordít egy másikat. De nem talál semmit.

[staccato, adagio] ANALÍZIS VALAHÁNY (Egy nagyon sokadik. Nem számít hányadik. De semmi esetre sem az utolsó. Legalábbis azt hiszem. (Remélem(?).))

{(Ha javulni látod a dolgokat, valami fölött elsiklottál.)}}

[ha meg romlani, akkor semmit sem értesz]

